

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI
O-MESE

Pont a legeslegjobbkor jöttél kisbarátom, mert ha éppen tegnap tépákolsz errefelé, nemigen vehettél volna szót belőlem. Tudod hol múlászottam 'sten drága napját? Nem, nem azon, nagyobb vizen. Nem, azon se, de ha most meg a Fertő-tavat pittyeged ki, farbarúglak. Na, eszemfia – hát végre! –, persze, hogy a magyarok félig kiszáradt tengerén fordultam elő végre. A te drága-szép Balatonodon, amit annyira szeretsz, hogy már kétszer majdnem belevesztél, amint mesélted. Nem mutattam a múltkor a levelet? A meghívót? Neeem? Kevés olyan dolog van ezen a kánya világon, amiről te nem tudsz.

Nohát, a régi cégem, tudod, a vasas kátéesz – akarom mondani, az utódja annak –, ahonnan elküldtek korengedményesbe annakidején, nyugdíjas bulit csapott megint. Aztán hát busszal mentünk Keszthelyre városnézni, piacra, kastélyba, majdan ebéd a halászcsermelyében. Tegnap nyitott ki az először, mint megtudtuk. Hála 'stennek, legalább nem volt tegnapi a halászlé, azazhogy tegnapelőtti. Micsoda?! Hogy te nem is tudtad, hogy a tegnapi halászlé jobb, mint a mai? A tegnapelőtti meg még jobb, és minden kocsmáros hujjázik, mikor elfogy végre. Jaj, de szűk a koponyád, ezt nekem az anyósom meg legalább négy kocsmáros súgta meg, de pont ennek a kétféle népségnek hiszek legkevésbé. Te se? Gondoltam...

Nohát, hogy a törtézésre kanyarítsam vissza a szót, voltunk a bulin elegen ám, majdnem kinyomtuk a busz oldalát odafelé – hát még vissza! –, amikor már a keceli, föld alatt termett kannásvinkó meg a nóta is feszítette a mellünk. Jaj 'stenem, hát tudhatnád, hogy a jóféle keceli föld alatt terem, mint a szarvasgomba, csak nem a disznók túrják ki, hanem a fináncok.

Azt én nem sejtem, hogyan furakodott a régi gazdáim agyába még egy hajókirándulás is, de kettő óra tájt lebuszoztunk a város másik végébe egy viharvert vízitelepre, ahonnan aztán két attackban elvitte a bandát egy-egy órára egy igen fáintos kis motoroshajó a nagy magyar tengerre ki. Én persze már otthon vettem ennek a hírét, és a Lalától örökölt kóser kis pergetőbotomat is elvittem magammal, hogy majd balinozok egyet a hajóról. Csináltam ilyen már a te csónakodból is, csak nagyon rossz néven vetted, amikor a villantót a füledbe akasztottam, emlékszel? Pedig az idő tájt kezdődött ez a fülbekarikás-lógós divat a férfiaknál, csak haladnod kellett volna a korral. Annyirán megorroltál érte, hogy elharaptad a harmincas zsinóromat, hja!, akkor még volt sok fogad, nem úgy, mint a böszme balinnak. Hát amikor a Jani matracából eresztettem szélnek a levegőt egy jó blinkerbökéssel, csak az a bánatom, hogy rajta voltam éppen. Akkor ittam életemben először vizet, de jó sokat, az áldóját! Alig tudtátok kinyomni belőlem...

Míg a többiek újjároztak a nagy magyar néplavór tetején, szórták a kenyeret a hattyúknak meg szopogatták a kecelit, addig én kicsücsültem a teknő tatjára, mint ángyod a fapadra vasárnap, és szépen eleresztettem a hajó farvizébe a dögnehez MEPPS támolygó villantómat. Nem kellett ám tekerni, mint a nemköllő menyecskének a farát, fenét! Kieresztettem a habokba, félsrégen meg tartottam a botot a combom között, a pörgő kanál meg vagy harminc méterre szlalomozott a sodorvonalon. Csak a kapitány nem nézett hülyének, aki tudta, hogy a hajócsavartól megszédült küszökre odavág a balin a tajtékban is. Oda ám! De minek mesélek neked, mint szent Ferci a madaraknak, amikor ezt te is tudod.

Aztán egyszer csak rázuhant a baj, mint tabi kéménykotróra a padlásajtó. Mintha hajóláncba akadtam volna, majdnem lerántott a bot nagy ütése a deszkáról. Üvöltöttem a kapitánynak, hogy álljunk már meg, de már látta is a bajom, és visszavette a gázt alapra nagy jóindulatában. A sok vén keceliszopóban meg bennszorult a dal, csak pillázták, hogyan feszegetem a bazi-nagy busát – mert az volt! –, nem ám balin. A kapitány leállította a motort, erre a nagy planktonfaló elkezdett oldalt rohanni; üvöltöttem, hogy a sok vén szarafán húzza le a dióját, mert leborotválja a zsinórom a fülüket.

Rohanok előre a dekken – ez a hajó pereme körben, ha elfelejtetted volna –, mert a halam már a teknő orránál vágatott, vágta le a nagy tiszteletkört a tátottszájú vasas népségnek. Hát nem ráléptem valamelyik eszetlen sonkás szendvicsére, és egy szép leszúrt rittbergerrel majdnem tengerre szálltam, mint az okostojásos Kolumbusz, egyem a lelkét. Egy piruettel a hajó orrán teremtem, és nekidültem a busámnak. A kapitány öreg róka lehetett az orvhalász szakmában, mert csákját kapott elő, és felrántotta a dekkre az agyonfárasztott, dög-nagy halamat, mint a Merlinmonró szoknyáját a huzat. Volt nagy ováció, fotózás, hátbaveregetés. Képzeld el, a nagy kanalam hármashorgának két ága bent ült a szemgödörében – tiszta horror! –, valahogyan belerántotta a hajó a villantót szegénynek a fejébe. Nem fogod elhinni, kint lemértük a mázsán: ütötte a huszonnyolc kilót!

Ne tátsd úgy a szád, te meg a máriai kövezésen a farkába akasztottad! Ha ott nem vagyok, sohasem fogod meg, mint a csendőr grószfaterod a komárvárosi tyúktolvajokat. Hát!

Te, Emeseeee! Hogy halld meg egyszer a bömbölésemet, hozd már ki a Jencesznek a busapatkóit a hűtőből, hadd nyalja a szája szélét ez a bűdös gyerek! Ugye? Látod..., egy arasz keresztbe, kettő meg hosszába. Jó, hogy idehozott a passzátszél, legalább nem kell elvinnem a halat, és megmarad a borod. Jó, jó, nem süllő, igaz, de aszongya a fáma, hogy tágítja az ereket a busa húsa. Ez meg rádfér... főleg az agyadban elmeszesedett vérvezetékekre...